

Župnijska Oznaniła Trnja in Zagorja

21. nedelja med letom

23.8.2020

Leto XVIII., 33 (983)

TRDNOST IN TRDOTA

Ko je Jezus postavil Cerkev na skalo, je gotovo mislil na njeno trdnost. Ta ji bo namreč potrebna.

Potrebna ji bo trdnost človeka, ki jo bo vodil. Kako bi sicer mogla imeti obljubo, da bo trajala do konca sveta? Zato je Jezus Simona preimenoval v Petra–Skalo. Naj se zaveda, da zgradba Cerkve na njem sloni, naj bo njen nepremakljivi in neporušljivi steber. Ključni nebeškega kraljestva morajo biti v roki, ki jih je sposobna čvrsto držati. Kdor na zemlji tako zavezuje in razvezuje, da njegove odločitve veljajo tudi v nebesih, je moral to oblast prejeti od nekoga, ki trdno in nepreklicno vlada.

Potrebna ji bo trdnost nauka. Če ta nauk o sebi pravi, da vsebuje največje in najvišje resnice o Bogu in človeku; če obljublja večno življenje in vsebuje možnost večnega pogubljenja; če se spleča zato, da ga pridobiš, izgubiti vse na svetu, potem mora imeti ta neuk trdno podlago in krepko zagotovilo.

Potrebna ji bo trdnost ustanove. Taka trdnost, da je peklena vrata ne bodo sposobna premagati, četudi se bodo z vso močjo in na vse načine vanjo zaganjala.

Ker je trdnost Cerkve izročena človeškim rokam, ni čudno, da se je kdaj pa kdaj sprevrgla v trdoto.

Ni bilo malo ljudi v zgodovini Cerkve, ki so čutili, da je roka Kristusovega namestnika na zemlji bolj trda, kot bi pričakovali. Prav tako še vedno odmevajo med njenimi poslušalci znane besede iz evangelija: Trda je ta beseda, kdo jo more poslušati? Nekaterim spet se zdijo pretrdi in odveč cerkveni zakoni. Svetujejo, naj jih Cerkev ukine in oznanja samo ljubezen.

Cerkev se tega zaveda. Žal ji je vsakogar, ki trpi zaradi trdote njenih predstavnikov, njenega nauka in njenih zakonov. Ne more pa se zaradi nje odreči svoje trdnosti, ker bi se s tem odrekla Kristusa. S trdnostjo je deležna njegovega božanstva, s trdoto pa njegovega križa. In z obojim nas posvečuje.

Dejal jim je:

»Kaj pa vi pravite, kdo sem?«

Simon Peter je odgovoril;
rekel mu je: »Ti si Kristus,
Sin živega Boga.«

Jezus pa mu je dejal:

»Blagor ti, Simon, Jonov sin,
kajti tega ti nista razodela
meso in kri, ampak moj Oče,
ki je v nebesih.

Jaz pa ti povem: Ti si Peter,
Skala, in na tej skali
bom sezidal svojo Cerkev
in peklena vrata
je ne bodo premagala.

Dal ti bom ključe
nebeškega kraljestva;
kar koli boš zavezal na zemlji,
bo zavezano v nebesih;
in kar koli boš
razvezal na zemlji,
bo razvezano v nebesih.«

(Mt 16,15–19)

Svete maše:

21. NEDELJA MED LETOM 23.8. Sv. Roza iz Lime, dev.	Trnje Trnje <i>Zagorje</i> Zagorje	8,30 Češčenje SRT 9h +i Rebec, Trnje 73 <i>10,30 V čast sv. Heleni za vse župljane obeh župnij</i> <i>16h Za bolne in ostarele</i>
Ponedeljek 24.8. Sv. Jernej, apostol	Juršče	19h +Leopolda Zadel, Juršče 14, osmina
Torek 25.8. Sv. Ludvik IX, kralj	Klenik	20h +Agata Požar, klenik 11, obletna +Silva kapelj, Klenik 23, obletna
Sreda 26.8. Sv. Zeferin, papež	<i>Brdo</i>	<i>20h Jožef Šabec, Ratečevo Brdo 7, 30. dan</i>
Četrtek 27.8. Sv. Monika, žena	Juršče <i>Zagorje</i>	19h +Veronika in vsi +i Grželj, Juršče 60, 1.obletnica <i>20h Molitvena ura za duhovne poklice</i>
Petek 28.8. Sv. Avguštin, škof.c.uli	<i>Zagorje</i>	<i>20h +Janez in Frančiška Šabec, Zagorje 99, obletna</i>
Sobota 29.8. Mučenštvo Janeza Krstnika	<i>Zagorje</i>	<i>20h +Milka, Anton in Tone Kavčič, Zagorje 115</i>
22. NEDELJA MED LETOM 30.8. Sv. Feliks, mučenec	Trnje Trnje <i>Zagorje</i> Trnje	8,30 Češčenje SRT 9h +Ivan Smrdel, Trnje 94, 30. dan <i>10,30 Za vse župljane obeh župnij</i> 16h Za bolnike in ostarele

- **SREČANJE BOLNIKOV IN STAREJŠIH v Zagorju** bo danes ob 16h v župnijski cerkvi. Čeprav bo odpadlo običajno druženje po maši zaradi znanih razlogov pandemije, vas vabimo, da se udeležite sv. maše, pred katero boste lahko opravili sv. spoved, med mašo pa prejeli bolniško maziljenje. Poleg domačega bo spovedoval še g. Zdenko iz Košane.

- **V TRNJU** bo podobno srečanje za bolnike in ostarele prihodnjo nedeljo, 30. avgusta ob 16h v župnijski cerkvi. Lepo vabljeni!

- **SESTANEK ZA STARŠE VEROUČENCEV bo v TRNJU** v petek, 28. avgusta ob 18h, v **ZAGORJU** pa v soboto, 5.9. ob 17h. Na obeh krajih bo sestanek zaradi koronavirusa v cerkvi. Isti dan bo tudi **vpis prvošolcev k verouku**.

- **KATEHETSKO PASTORALNA ŠOLA** vabi k vpisu vse, ki si želite poglobiti svojo versko izobrazbo. V študijskem letu 2020/21 bo **I. stopnja** Katehetsko pastoralne šole na dveh krajih: v **Sežani** in **Vipavi**. **Informativna dneva** bosta: v Sežani v župnijskem domu v četrtek, **10. septembra** 2020, ob 17,30; v Vipavi v Škofijski gimnaziji pa v četrtek, **17. septembra** ob 18h. Predavanja bodo začela v oktobru. To šolo vam toplo priporočam. Tisti, ki se za to izobraževanje zanimate, si lahko vzamete na mizici za tisk **zgbanko: Versko izobraževanje za vsakogar**. Tam boste našli podrobnejše informacije.

- **BLAGOSLOV OBSEŽNIH OBNOVITVENIH DEL ŽUPNIJSKE CERKVE SV. PETRA V ILIRSKI BISTRICI – TRNOVEM** bo v soboto, 29.8.2020.

- **NE POZABITE** ob nedeljah in praznikih ob vstopu v cerkev oddati svoje telefonske številke (za vso družino je dovolj ena), si nadeti obrazno masko in si razkužiti roke!

Dal ti bom ključne nebeškega kraljestva; in kar koli boš zavezal na zemlji, bo zavezano v nebesih; in kar koli boš razvezal na zemlji, bo razvezano v nebesih.

Mt 16,19

Brez spovedi bi Cerkev morda imela več pripadnikov; ta zakrament imajo v želodcu mnogi ljudje.

Vendar to ne bi bila več Jezusova Cerkev.

Rekli boste: »Ali ni dovolj, da priznam svoje grehe Bogu in ga prosim odpuščanja? Zakaj bi moral povedati svoje grehe nekemu človeku, ki je takšen kakor jaz, če ne še slabši?«

Priznati grehe in prositi za odpuščanja Boga je potrebno in nujno. Vendar vse ostane v naši notranjosti, za našo osebno rabo.

Poklekniti pred človekom pomeni povedati vsem: »Grešnik sem. To vidite. Če sem grešnik, moram odpustiti drugim, ne smem ravnati tako, kakor

je ravnal neusmiljeni služabnik« (prim. Mt 18,21–35).

Zakrament sprave nam omogoči, da črpamo iz izvira usmiljenja, in nas spremeni v vodnjake usmiljenja.

Oblike in načine opravljanje spovedi je treba očistiti, obnoviti in posodobiti, kakor se je zgodilo že nekajkrat v zgodovini Cerkve, toda njene značilnosti »vidnega znamenja« se ne bomo smeli nikoli dotakniti.

»Ampak težko je videti Jezusa v duhovniku!«

Ga je morda lahko videti v koščku kruha, v vodi, v olju pri drugih zakramentih?

Po: T. Lasconi, 365+1 dan s Teboj

PRIJAZNOST MED ZAKONCEMA

Takoj po poroki (in seveda leta pred njo) smo zaljubljeni, o pravi ljubezni pa ne vemo veliko oz. praktično nič. Zaljubljenost izhaja iz čustev. Vzvišena čustva nas dvignejo v višave. V ljubljeni osebi vidimo vse najlepše in odnos spodbuja naše najboljše lastnosti. Da, sposobni smo delati in govoriti reči, ki se zdijo resnično človekoljubne. Dajemo darila, ki si jih ne moremo privoščiti, obljube, ki jih ne moremo držati, in delamo stvari, zaradi katerih se nam in partnerju zdi, da pristno ljubimo.

Psihologi pravijo, da traja pojav zaljubljenost v povprečju neke dve leti. Nato »droga« preneha učinkovati, vsa evforija izpari, mi pa odkrijemo, da v resnici ne ljubimo. Dobimo dva egocentrika, ki sta obljubila nekaj, česar ne moreta izpolniti. Evforijo zamenjajo prizadetost, jeza, razočaranje in strah.

Samo, če bomo razumeli resnico o ljubezni, si bomo odprli vrata do ljubečega odnosa, ki bo trajal vse življenje. Ljubezen je naravnost, ki vodi k spremembi vedenja. Prizadeva si za

blaginjo drugega in išče smiselne načine, s katerimi lahko to izrazi. Ti izrazi ljubezni v drugem zanetijo topla čustva. Ko se nam zakonec odzove, tudi mi začutimo toplino do njega. Ta čustva so posledica ljubezni, ne ljubezen sama po sebi.

V zakonu je pomembna vsaka poteza ljubečega človeka, toda če bi moral poudariti samo eno, bi bila to prijaznost. Če hočete, da bo zakon deloval, morate dati zakoncju prednost pred seboj.

Ne pretiravamo, če rečemo, da lahko vsakodnevne drobne prijaznosti rešijo zakon. Z ljubeznivostjo pokažemo, da se nam zdi človek dragocen. Prepoznamo njegove potrebe in jim damo prednost pred svojimi. To pomeni, da smo dovzetni za način, kako naš partner sprejema ljubezen.

Kadar ljubezen postane način življenja v zakonu, človek kuha, pomiva posodo, sesa po tleh, čisti stranišče, pelje psa na sprehod, obreže grmovje, plačuje položnice in oblači otroke –

vse s pozitivno naravnostjo. Morda za to ne uporablja besed, a njegova naravnost govori: »V užitek mi je, da ti skuham.« In: »z veseljem odnesem smeti.«

Pogosteje, ko smo prijazni, pogosteje je prijazen naš partner. In zanimivo: bolj ko smo do nekoga prijazni, topleje čutimo do njega.«

Po: Krščanski zakon in družina: njuna lepota in izzivi

Vprašanje:

»Kaj pa vi pravite, kdo sem?«

ki ga je Jezus zastavil svojim učencem, postavlja slehernemu *od nas. In vsakdo mora dati svoj odgovor, ki je čisto oseben, kajti do vsakogar ima Jezus osebni odnos. Mnogi mu ne odprejo svojega srca, pa čeprav se morda imajo za verne in pobožne. Sprejeli so črko, zavrgli pa duha Jezusovega nauka, ki je duh ljubezni, služenja ...*

»Kaj pa ti praviš, kdo sem?« sprašuje Jezus mene, tebe. Vem, Gospod: Ti si pot, resnica in življenje, vendar pomagaj mi, da bom hodil za teboj v vsakdanjem življenju, pomagaj mi, da tvoja resnica postane po meni resničnost življenja, pomagaj mi, da bom z besedami in deli upodabljal tebe!

S. Čuk

Ne znamo častiti Boga, ki ga ne vidimo, če ne spoštujemo osebe najpreprostejšega delavca, ki ga vidimo – podoba Božja je!

(Dietrich Bonhoeffer)

SMEH JE POL ZDRAVJA

VNOVIČ POROČEN – Vdovec se po daljše času žalovanja le poroči. Vzame sestro pokojne žene. Kolega ga ob tem vpraša: »Ali res ljubiš svojo novo ženo?« – »Pravzaprav ne. Ampak veš, pri mojih letih mi ni, da bi se navajal na novo taščo?«

Župnijska Oznaniła izdajata župniji Zagorje in Trnje, odgovarja Niko Štrancar, župnik, Zagorje 113, 6257 Pivka, Tel. 05/75-75-254 in GSM 041/377-223
www.ztz.rkc.si

26. avgust

IVANA ELIZABETA BICHIER DES AGES

Rodila se je 5. julija 1773 na gradu Les Ages. Imela je tri brate, vzgojena je bila pobožno, vendar v svojem otroštvu ni kazala nič takega, kar bi vzbujalo pozornost. Ko ji je bilo deset let, so jo starši poslali v samostansko šolo v mesto Poitiers, kjer se je naučila najpotrebnejših gospodinjskih veščin. Njena duša se je izčistila in poglobila med viharjem francoske revolucije, ki je divjala tudi zoper Cerkev in njej zveste duhovnike. Eden takih je bil svetniški župnik Andre Fournet. Udeležila se je maše, ki jo je ta duhovnik daroval naskrivaj, in pri njem opravila spoved. Ta duhovnik je odkril, da je Bog Elizabeti dal dušo, sposobno izredne velikodušnosti in popolne vdanosti njegovim navdihom. Pritegnil jo je kot svojo pomočnico pri ustanovitvi nove redovne družbe, ki naj bi se posvečala poučevanju revnih otrok in skrbi za bolnike. Zamisel se je v nekaj letih uresničila in leta 1806 je zaživela redovna družba, ki si je privzela ime Hčere svetega križa ali Sestre svetega Andreja. Predstojnica novoustavljene redovne skupnosti je postala sestra Elizabeta. Leta 1820 so matično hišo iz okolice Pariza preselili v le Puy. Fournet je pustil župnijo in odšel v samostan ter sestram nudil globoko in trdno versko vzgojo. Elizabeta je bila nenehno na potovanjih, ki so jo utrujala. Še težja so bila zaradi njenega spokornega življenja. Hud udarec zanjo je bila smrt njenega duhovnega voditelja župnika Fourneta leta 1834. Spokorno je živela samostansko življenje do smrti 26. avgusta 1838.

Glavno vodilo za pot svetosti je
zapoved ljubezni
do Boga in do bližnjega.

Nekakšna varnostna ograja
te preproste zapovedi pa je
deset Božjih zapovedi.

(Stanko Janežič)